

Sygn. akt VII U 706/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2023 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Renata Gąsior

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 kwietnia 2023 r. w Warszawie

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania T. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 10 maja 2022 r., znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 10 maja 2022 r., znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu T. S. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy począwszy od dnia 2 kwietnia 2022 r. na stałe.

Sędzia SO Renata Gąsior

UZASADNIENIE

T. S. w dniu 13 czerwca 2022 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 maja 2022 r., wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie odwołującemu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, ubezpieczony wskazał, że pomimo ciągłej rehabilitacji do dnia dzisiejszego odczuwa skutki wypadku przy pracy, które czynią go osobą niezdolną do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku. Odwołujący w zakresie lewego barku ma ograniczone zgięcie i odwiedzenia oraz znaczne ograniczenie rotacji wewnętrznej – pośladka. Odwołujący pomimo ciągłej rehabilitacji do dnia dzisiejszego odczuwa skutki wypadku przy pracy, które czynią go osobą niezdolną do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku. Ubezpieczony w zakresie lewego barku ma ograniczone zgięcie i odwiedzenia oraz znaczne ograniczenie rotacji wewnętrznej – pośladka. Nadto, nadal odczuwa dolegliwości bólowe odcinka piersiowego i lędźwiowego oraz okolicy miednicy i lewego barku przy próbie większego obciążenia oraz drętwienie kończyny dolnej lewej. Ubezpieczony podkreślił, że jak wskazano w zaświadczeniu z dnia 4 lutego 2022 r. wystawionym przez specjalistę ortopedę odwołujący nie jest zdolny do wykonywania pracy fizycznej, a właśnie taką pracę przez całe swoje życie wykonywał. Odwołujący się podniósł, że dotychczasowe postępowania w zakresie medycznego opiniowania genezy dolegliwości chorobowych ubezpieczonego przed organem rentowym miały w zasadzie charakter pobieżny, pozbawiony odniesienia do wszystkich okoliczności, dlatego celem właściwego merytorycznego ustalenia u odwołującego spełnienia przesłanek uprawniający do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy jest powołanie przez Sąd na potrzeby niniejszego postępowania sądowego dowodu z opinii biegłego ortopedy (odwołanie z dnia 13 czerwca 2022 r. – k. 3-5 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie.

Uzasadniając swe stanowisko, organ rentowy wskazał, że w dniu 15 lutego 2022 r. odwołujący złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 24 listopada 2020 r. W toku postępowania lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 8 marca 2022 r. uznał, że odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy do 31 marca 2023 r., a wskazana niezdolność pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W związku ze zgłoszeniem zarzutu wadliwości orzeczenia lekarza orzecznika sprawę przekazano do patrzenia na podstawie art. 14 ust. 2d ustawy emerytalnej do komisji lekarskiej ZUS. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 21 kwietnia 2022 r. ustaliła, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Wobec powyższego organ rentowy zaskarżoną decyzją z dnia 10 maja 2022 r. zgodnie z przepisami ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w związku z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującemu się prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Nadto, organ rentowy wskazał, że ubezpieczony do dnia 1 kwietnia 2022 r. pobierał świadczenie rehabilitacyjne (odpowiedź na odwołanie z dnia 5 lipca 2022 r. – k. 38 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. S., urodzony (...), z zawodu jest technikiem szklarstwa i w tym zawodzie jako szklarz pracował około cztery lata. Ubezpieczony był zatrudniony przez około 20 lat jako zaopatrzeniowiec, ostatnio w P.H.U. (...) odpadów w D.. W dniu 24 listopada 2020 r. odwołujący uległ wypadkowi przy pracy. Odwołujący w dniu wypadku zgodnie z poleceniem miał wytyczyć plac na terenie zakładu pracy, który miał zostać utwardzony. Po zabraniu żyłki, idąc od miejsca wykonywania pracy, odwołujący musiał przejść obok sterty zbelowanej słomy. W wyniku zsunięcia się jednej bali ze sterty odwołujący został nią przygnieciony (akta w sprawie wypadku przy pracy nr rejestru (...)).

W związku z wypadkiem T. S. był hospitalizowany w Szpitalu (...) ZOZ w S. do 30 listopada 2020 r., gdzie wykonano diagnostykę obrazową. Rozpoznano złamanie (...) z niewielkim obniżeniem wysokości, złamanie tylnego odcinaka XII żebra lewego, kompresyjne złamanie trzonów od L1 do L3 z nasadą łuku L3, złamanie wyrostków poprzecznych lewych L4 oraz L5 oraz złamanie trzonu kości krzyżowej i masy bocznej kości krzyżowej po stronie lewej, a także złamanie lewej kości kulszowej i obu gałęzi kości łonowych. Nie było zmian w obrębie kręgosłupa szyjnego. Zastosowane leczenie zachowawcze. Zalecono leżenie i wydano wniosek o ortezę tułowiową. Ubezpieczony leczenie kontynuował w poradni chirurgii urazowo ortopedycznej. Od 20 sierpnia do 12 września 2021 r. korzystał z rehabilitacji leczniczej w ramach prewencji rentowej ZUS. Leczenie zakończył 4 lutego 2022 r. (dokumentacja medyczna odwołującego – historia choroby, karta informacyjna leczenia szpitalnego z dnia 30 listopada 2022 r. – tom dokumentacji orzeczniczolekarskiej)

W następstwie wypadku, na wniosek odwołującego, Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 15 czerwca 2022 r., znak: JO/0/045238446, przyznał odwołującemu prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu długotrwałego uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku przy pracy jakim uległ w dniu 24 listopada 2020 r., ustalając, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu wynosi 18 % (decyzja ZUS z dnia 15 czerwca 2022 r. – k. 6, tom V a.r.).

Odwołujący po wypadku korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 7 kwietnia 2021 r. do 1 kwietnia 2022 r. (wniosek z dnia 10 czerwca 2021 r. – k. 1 tom III a.r., decyzja ZUS z dnia 5 lipca 2021 r. – k. 5 tom III a.r., decyzja ZUS z dnia 23 września 2021 r. – k. 9 tom III a.r., decyzja ZUS z dnia 17 grudnia 2021 r. – k. 12 tom III a.r.).

W dniu 15 lutego 2022 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z dnia 15 lutego 2022 r. – k. 1, tom IV a.s.). W toku postępowania zainicjowanego powyższym wnioskiem został skierowany na badanie do lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 8 marca 2022 r. stwierdził częściową niezdolność do pracy do 31 marca 2023 r. w związku z wypadkiem przy pracy (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 8 marca 2022 r. – k. 8 tom IV a.r.).

Wydział Orzecznictwa Lekarskiego i Prewencji ZUS (...) Oddział w W. na podstawie art. 14 ust. 2d ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zgłosił w dniu 9 marca 2022 r. zarzut wadliwości orzeczenia z 8 marca 2022 r. i przekazał sprawę do rozpatrzenia komisji lekarskiej Zakładu (pismo ZUS z dnia 9 marca 2022 r. - k. 11 tom IV a.r.). Następnie, ubezpieczony został skierowany do Komisji Lekarskiej ZUS, która po dokonaniu analizy przedstawionej w dokumentacji medycznej wydała w dniu 21 kwietnia 2022 r. orzeczenie, w którym stwierdziła, że T. S. nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 21 kwietnia 2022 r. - k. 13 tom IV a.r.). Na tej podstawie ZUS (...) Oddział w W. decyzją z dnia 10 maja 2022 r., znak: (...), odmówił T. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (decyzja ZUS z dnia 10 maja 2022 r. - k. 24 tom IV a.r.).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy celem ustalenia, czy odwołujący się jest całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący się uległ w dniu 24 listopada 2020 r., czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to od kiedy i na jaki okres, czy w niniejszej sprawie, do prawidłowej oceny stanu zdrowia odwołującego, istnieje potrzeba wydania opinii przez biegłego innej specjalności (postanowienie z dnia 12 lipca 2022 r. - k. 40 a.s.).

W opinii z dnia 15 listopada 2022 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii M. G. (1) stwierdził, że odwołujący się jest po zakończeniu świadczeń rehabilitacyjnych, a więc od 1 kwietnia 2022 r. jest częściowo niezdolny do pracy trwale i z powodu następstw wypadku z dnia 24 listopada 2020 r. Powodem niezdolności do pracy częściowej jest utrzymującej się znaczne ograniczenie ruchomości ruchów kręgosłupa tułowiowego i to ograniczenie ruchomości jest spowodowane przebytymi licznymi złamaniami. Odwołujący w czasie wypadku przy pracy dnia 24 listopada 2020 r. doznał licznych złamań kręgosłupa w odcinku od Th12 do L5, a więc doznał złamań sześciu kręgów kręgosłupa i dodatkowo kości krzyżowej i miednicy. Fakt przebytego bardzo poważnego urazu kręgosłupa lędźwiowego i miednicy koreluje ze stwierdzonym znacznym ograniczeniem sprawności. Biorąc pod uwagę wiek powoda (63 lata), a także charakter wykonywanej wcześniej pracy nie rokuje już odzyskania zdolności do pracy (opinia biegłego sądowego ortopedy - k. 55-58 a.s.).

Do powyższej opinii organ rentowy wniósł zastrzeżenia, m.in. wskazując, że biegły nie przeanalizował dokładnie akt sprawy i pominął uraz lewego barku jeszcze przed wypadkiem przy pracy co jest dużym przeoczeniem, poza tym nie uargumentował, czy poza tym, że ubezpieczony przeżył wypadek i złamanie, pozostała jakaś konkretna dużego stopnia dysfunkcja, powodująca długotrwałą niezdolność do pracy (pismo ZUS z dnia 16 grudnia 2022 r. - k. 65-66 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 24 stycznia 2023 r. biegły sądowy M. G. (1) odniósł się do zastrzeżeń ZUS i wskazał, że podczas badania ortopedycznego dnia 15 listopada 2022 r. stwierdził ograniczenie ruchomości kręgosłupa tułowiowego o około połowę. Biegły zaznaczył, że to znaczne ograniczenie ruchomości w przebiegu licznych złamań powoduje niezdolność do pracy. Biegły zauważył, że nie ma takich badań, które upoważniałyby do rozpoznania zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa czy miednicy. Wobec tego i wobec przebytego bardzo poważnego urazu z licznymi złamaniami wszystkie dolegliwości w obrębie kręgosłupa lędźwiowego i miednicy należy łączyć z przebyłym przedmiotowym wypadkiem przy pracy, do którego doszło 24 listopada 2020 r. Nadto biegły dodał, że nie łączy przebytego urazu barku lewego z wypadkiem przy pracy, czemu dał wyraz w opinii, wskazując, że do urazu barku lewego ze zwłknięciem stawu obojczykowo barkowego doszło jeszcze przed przedmiotowym zdarzeniem. Poza tym ograniczenia ruchomości barku lewego są niewielkiego stopnia (to jest 10* w każdym kierunku) i to nie powoduje niezdolności do pracy. Odwołujący doznał bardzo poważnych licznych złamań, które spowodowały znaczne ograniczenie ruchomości kręgosłupa. To są znacznie poważniejsze dolegliwości, znacznie poważniejsze następstwa niż te jakie występują w przebiegu choroby zwyrodnieniowej. Biegły potwierdził, że u odwołującego nie doszło do następstwa neurologicznego przedmiotowego zdarzenia. Co do zarzutów organu rentowego odnośnie urazu barku lewego, biegły wskazał, że uraz ten nie ma związku z przedmiotowym zdarzeniem o czym jest mowa w opinii i nie powoduje istotnego ograniczenia sprawności (opinia uzupełniająca z dnia 24 stycznia 2023 r. - k. 76 a.s.).

Organ rentowy zgłaszał zastrzeżenia również do powyższej opinii uzupełniającej biegłego i wniósł o powołanie innego biegłego ortopedy, wskazując, że opinia biegłego nadal nie przekonuje i co do orzeczenia długotrwałej niezdolności do

pracy w związku z wypadkiem przy pracy, zwłaszcza, że uszczerbek z tytułu wypadku przy jest 18%, co trochę za mało, by uzasadniał aż niezdolność do pracy długotrwałą (pismo ZUS z dnia 8 lutego 2023 r. – k. 85-86 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o dowody z dokumentów załączonych do akt sprawy i akt rentowych, w szczególności dokumentacji medycznej odwołującego. Dowody te nie były kwestionowane przez strony postępowania, a mając na względzie charakter sprawy oraz brak zastrzeżeń do ich treści Sąd uwzględnił je w całości jako wiarygodne.

Ustalając stan faktyczny, faktyczny, z uwagi na konieczność dokonania analizy dokumentacji medycznej wymagającej informacji specjalnych, Sąd oparł się również na opinii biegłego sądowego ortopedy M. G. (2). Opinia została poprzedzona analizą dokumentacji medycznej oraz badaniami przedmiotowymi, zawiera dokładną analizę stanu zdrowia w kontekście występujących u ubezpieczonego schorzeń i przebiegu leczenia. Ponadto biegły sformułował wnioski w opinii w sposób zrozumiały, jednoznaczny, a przy tym należycie je uzasadnił. Z tych względów nie budziła ona wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie, w jakim ostateczna ocena stanu zdrowia ubezpieczonego potwierdziła jego częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Sąd przyjął zatem opinie główną oraz uzupełniającą biegłego sądowego jako podstawę dokonanych ustaleń faktycznych uznając, że brak jest podstaw do jej negowania.

Organ rentowy poza wskazaniem, że nie zgadza się z ustaleniami biegłego sądowego, nie podnosił żadnych merytorycznych zarzutów w stosunku do opinii uzupełniającej biegłego sądowego. W tym stanie rzeczy Sąd uznał wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ortopedy za zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania i w konsekwencji czego Sąd dowód ten pominął na podstawie art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. S. podlegało uwzględnieniu.

Spór w przedmiotowej sprawie dotyczy prawa T. S. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz. U. z 2019r., poz. 1205 – dalej jako ustawa wypadkowa) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. Natomiast w myśl art. 17 ust. 1 ustawy wypadkowej, przy ustalaniu prawa do renty z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2022r., poz. 504 – dalej jako ustawa emerytalna) z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Powyższe odesłanie do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS sprawia, że przy ocenie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy znajdują zastosowanie przepisy art. 12 i art. 13 ustawy emerytalnej. Zgodnie z art. 12 ust. 1 tej ustawy niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu. Powyższy przepis rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy – niezdolność częściową oraz całkowitą. Osobą częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 2). Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy (ust. 3). Jednocześnie, zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej, przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom

wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego. Przy tym niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań do odzyskania zdolności do pracy; gdy zaś takie rokowania istnieją, orzeka się okresową niezdolność do pracy (ust. 2 i 3).

W rozpatrywanej sprawie bezsporne jest, że T. S. uległ wypadkowy przy pracy w dniu 24 listopada 2020 r., w wyniku którego doznał złamania kompresyjnego Th12 z niewielkim obniżeniem wysokości, złamania tylnego odcinka XII żebra lewego, kompresyjnego złamania trzonów od L1 do L3 z nasadą łuku L3, złamania wyrostków poprzecznych lewych L4 oraz L5 oraz złamania trzonu kości krzyżowej i masy bocznej kości krzyżowej po stronie lewej, a także złamania lewej kości kulszowej i obu gałęzi kości łonowych. Z tej przyczyny odwołujący po wypadku korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 7 kwietnia 2021 r. do 1 kwietnia 2022 r. W zaskarżonej decyzji organ rentowy odmówił przyznania prawa do świadczenia rentowego w związku z wypadkiem przy pracy, powołując się na orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała, że ubezpieczony jest nie jest niezdolny do pracy.

Ocena niezdolności do pracy w zakresie dotyczącym naruszenia sprawności organizmu i wynikających stąd ograniczeń możliwości wykonywania zatrudnienia wymaga z reguły wiadomości specjalnych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych dotyczących prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do dokonywania ustaleń w zakresie oceny stopnia zaawansowania chorób oraz ich wpływu na stan czynnościowy organizmu, uprawnione są osoby posiadające fachową wiedzę medyczną, a zatem okoliczności tych można dowodzić tylko przez dowód z opinii biegłych sądowych, zgodnie z treścią art. 278 k.p.c. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału dowodowego wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Dlatego też opinie sądowo – lekarskie sporządzone w sprawie przez lekarzy specjalistów, mają zasadniczy walor dowodowy dla oceny schorzeń występującego z wnioskiem o świadczenie rentowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 11 lutego 2016r., III AUa 1609/15).

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe z uwzględnieniem dokumentacji medycznej ubezpieczonego, której analizę zlecił biegłemu sądowemu ortopedzie. Biegły sądowy w opinii głównej oraz opinii uzupełniającej, opartej na dokumentacji medycznej ubezpieczonego oraz wynikach przeprowadzonych badań przedmiotowych, wskazał, że T. S. po zakończeniu świadczeń rehabilitacyjnych, a więc od 1 kwietnia 2022 r. jest częściowo niezdolny do pracy i to z powodu następstw wypadku z dnia 24 listopada 2020 r. Przyczyną niezdolności do pracy częściowej jest utrzymujące się znaczne ograniczenie ruchomości ruchów kręgosłupa tułowiowego i to ograniczenie ruchomości jest spowodowane przebytymi licznymi złamaniami. Odwołujący w czasie wypadku przy pracy dnia 24 listopada 2020 r. doznał licznych złamań kręgosłupa w odcinku od Th12 do L5, a więc doznał złamań sześciu kręgów kręgosłupa i dodatkowo kości krzyżowej i miednicy. Fakt przebytego bardzo poważnego urazu kręgosłupa lędźwiowego i miednicy koreluje ze stwierdzonym znacznym ograniczeniem sprawności. Biorąc pod uwagę wiek powoda, a także charakter wykonywanej wcześniej pracy nie rokuje już odzyskania zdolności do pracy. Odnosząc się do zastrzeżeń Zakładu, zgłoszonych wobec tychże opinii, Zdaniem Sądu, należało przyjąć, iż brak jest podstaw do aprobaty stanowiska Zakładu oraz zarzutów zgłoszonych względem opinii biegłego sądowego.

Mając na względzie kompleksowy i rzetelny charakter sporządzonej opinii głównej i uzupełniającej Sąd podzielił wnioski biegłego w całości. Opinie zostały wydane na podstawie właściwych przesłanek, w tym dokumentacji medycznej odwołującego, a także badań przedmiotowych, co miało znaczenie o tyle, że orzeczenia wydane w toku postępowania przed organem rentowym miały charakter zaoczny, tj. opierały się wyłącznie o analizę akt medycznych. Podkreślenia wymaga, że dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sąd uzyskał od biegłych sądowych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej. Sąd nie może natomiast czynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 18 września 2014r., I UK 22/14; z dnia 24 czerwca 2015r., I UK 345/14; z dnia 30 czerwca 2000r., (...) UKN 617/99; także wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 września 2017r., III AUa 258/17).

Z tych też względów, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zaskarżona decyzja podlegała zmianie poprzez przyznanie T. S. prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Orzekając o dacie, od której to świadczenie jest należne, Sąd miał na względzie, że ubezpieczony korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego, które przysługiwało mu do 1 kwietnia 2022 r. Wobec powyższego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy zostało przyznane od 2 kwietnia 2022 r. na stałe zgodnie z opinią biegłego.

Sędzia SO Renata Gąsior